

Vitazstvo Srdca

MOC JEŽIŠOVHO MENA

Rodina Panny Márie

2019 (I) / č. 126

*„Každý človek, nech by sa nachádzal v akejkol'vek situácii,
môže vzývať sväté meno nášho Pána;
ved' on je verná a nekonečná láska.
Boh nikdy nepovie ,nie' tomu srdcu,
ktoré ho úprimne vzýva.“*

Chrám sv. Petra, Veľký piatok 2018

Nech je oslávené tvoje sväté meno!

*Milí priatelia a dobrodinci, milí čitatelia! V tomto čísle časopisu Víťazstvo Srdca,
prvom v novom roku 2019, sa bude často spomínať meno Ježiš.
Nech nám uvedené príklady zo života svätých a svedectvá rôznych ľudí
rôznej doby pomôžu hlbšie pochopiť silu tohto najmocnejšieho
a najkrajšieho zo všetkých mien, mena Ježiš!*

V Starom zákone mohol len veľkňaz raz do roka vo svätyni svätých, v najvnútornejšej časti Jeruzalemského chrámu, slávnostne vysloviť Božie meno Jahve. Keď však nadišla plnosť času, dal si Jahve nové meno, ktoré je „nad každé iné meno“ (Flp 2,9). Stalo sa to v Nazarete v Palestíne. Boh poslal anjela Gabriela k panne, ktorej meno bolo Mária, aby jej odovzdal posolstvo: „Počneš a porodíš syna a dáš mu meno Ježiš. ... A preto aj dieťa bude sa volať svätým, bude to Boží Syn“ (Lk 1, 31-35).

Boh sám teda vybral a zjavil pre toto dieťa, pre svojho večného Syna meno JEŽIŠ, čo v preklade znamená: Boh je spása, Boh zachraňuje. Tým je vyjadrené celé tajomstvo spásy. V Ježišovi nachádzame všetko svetlo a chápanie, všetko uzdravenie a všetku útechu. Áno, aj všetku moc a ochranu – jednoducho: naozaj všetko! Prostredníctvom Ježiša sme sa stali Božími deťmi a môžeme Boha nazývať svojim otcom. Dokonca ho môžeme nežne oslovovať otecko, ocko. A meno Ježiš smieme s láskou vysloviť tak často, ako len chceme.

*J*ežiš svojim apoštolom a učeníkom ako prvým daroval toto obrovské prisľúbenie: „A urobím všetko, o čo budete prosiť v mojom mene, aby bol Otec oslávený v Synovi. Keď ma budete prosiť o niečo v mojom mene, ja to urobím“ (Jn 14, 13-14). Ale čo značí: prosiť v Ježišovom mene? Znamená to prosiť tak ako Ježiš: s jeho postojom a zmysľaním. Znamená to tiež prosiť hlboko s ním zjednotený a chcieť len to, čo chce Ježiš. Byť natolko naplnený Ježišom, akoby sám Pán Ježiš osobne prosil v nás. Panna Mária, naša Orodovnica, to žila v každej situácii a apoštoli sa po zázraku Turíc tiež stali učeníkmi. Keď totiž Peter a Ján vchádzali do chrámu na popoludňajšiu modlitbu, stretli pri Krásnej bráne muža, ktorý bol od narodenia chromý a prosil ich o almužnu. „Ale Peter

povedal: „Striebro a zlato nemám, ale čo mám, to ti dám: **V mene Ježiša Krista Nazaretského vstaň a chod!**“ Chytil ho za pravú ruku a zodvihol ho. Vtom mu spevnili nohy a členky, vyskočil, postavil sa a chodil. Vošiel s nimi do chrámu, chodil, vyskakoval a chválil Boha“ (Sk 3, 6-8).

Krstom všetci patríme Kristovi a malo by nás tešiť, že tým vlastne všetci môžeme používať prímene „od Ježiša“. Zaiste ste už niekedy počuli alebo čítali slávny dialóg veľkej karmelitánky, reformátorky a prvej učiteľky Cirkvi Terézie z Ávily s malým Ježiškom: **Terézia od Ježiša** – ako sa volala rehoľným menom – v Kláštore Vtelenia v Ávile stála raz na spodnom stupni strmého schodiska. Pozrela sa hore a užasnúť doširoka roztvorila náruč, pretože na najvyššom schodíku stálo prekrásne, očarujúce dieťa. Ako sa len dostalo do týchto tichých kláštorných priestorov? Ale tu sa dieťaťko sestry opýtalo: „Ako sa voláš?“ – „Som Terézia od Ježiša. A ty, milé dieťa, ako sa ty voláš?“ – „Keď si ty Terézia od Ježiša, potom som ja Ježiš od Terézie.“

S láskou vyslovené meno Ježiš je aj tou **najkratšou modlitbou srdca**. Ňou vlastne privolávame samotného Pána Ježiša. A pri vyslovení jeho mena je zároveň pri nás on sám; prichádza k nám a chce byť našou pevnou oporou.

Vzývajte preto Ježiša jeho božským, všemohúcim menom vo všetkých pokušeniach, pri vnútornom nepokoji a v každej núdzi. Pretože tam, kde je ON, diabol musí ustúpiť! Nečudo, že Pán Ježiš v 20. storočí zjavil **sv. Faustíne** krátku, no silnú modlitbu k novému obrazu Božského Srdca: „Ježišu, dôverujem ti!“

Aj počas všedných dní môžeme v rôznych situáciách takto „privolávať Ježiša“; keď nás napríklad zosmiešnia, keď pocítíme hnev, keď nás šikanujú, keď sa stretáme s agresivitou, keď sme vo veľkom strese a sme preťažení. Vtedy Pán Ježiš našu dušu upokojí. Sestra Mária Hildegard, predstavená nášho domu na Dobrej Vode, pred viacerými rokmi ešte v civilnom zamestnaní mala takúto skúsenosť:

„Pracovala som ako predavačka a nášmu obchodu s posteľami a bytovým textilom v Innsbrucku sa darilo veľmi dobre, takže práce sme mali viac než dost. Svoje zamestnanie som mala veľmi rada. Náš šéf nás viedol k tomu, aby sme boli vždy priateľskí; to bolo pre mňa úplnou samozrejmosťou. No dobre si spomínam, ako som niekedy tak veľmi cítila svoje hranice, až som mala pocit, že na ďalšieho zákazníka jednoducho nebudem mať silu. A bez toho, aby ma niekto k tomu viedol, som sa v duchu začala s láskou a celou silou svojho srdca modliť: ‚Ježiš, Ježiš ...‘ Cítila som, ako som od Ježiša okamžite dostala silu, ba dokonca lásku pre ďalšieho zákazníka. Toto som cítila a prežívala dosť často.“

Napokon aj náš drahý **otec biskup Pavol Mária Hnilica SJ** dostal tú milosť, že jeho biskupská vysviacka bola úzko spojená s menom Ježiš (porov. VS č. 23, 55 a 56). Keď mladého jezuitu 24. septembra 1950 nečakane prepustili z väzby, o päť dní neskôr, 29. septembra 1950, prijal Pavol Hnilica v úplnej tajnosti kňazské svätenie. Len o tri mesiace nato sa v priebehu niekoľkých hodín všetko zomlelo veľmi rýchlo. Na Nový rok 1951 nariadil novokňazovi Pavlovi Hnilicovi jeho predstavený, aby okamžite odcestoval do Rožňavy a tam odovzdal biskupovi Róbertovi Pobožnému list, na základe ktorého ho mal Róbert Pobožný vysvätiť za biskupa. Na smrť vydesený týmto nariadením, no poslušný voči svojmu predstavenému, nastúpil 29-ročný Pavol na najbližší vlak do Rožňavy. Pritom si úpenlivo prial, aby sa vlak vykoľajil a on by tak mohol uniknúť tomuto ťažkému jarmu. Zároveň sa však chcel podvoliť Božej vôli, a preto už na druhý deň doobeda odovzdal list

biskupovi Pobožnému, ktorý si ho pozorne prečítal. Následne rozhodol, že sa stretnú ešte v ten deň presne o 17. hodine. Pavlovi Hnilicovi zostalo len osem hodín na prípravu. Uvedený čas strávil v katedrále, modliac sa na kolenách pred svätostánkom. Sám nám v Ríme často rozprával, čo sa dialo ďalej: „Keď sme sa opäť stretli, pán biskup Pobožný mi bez akéhokoľvek úvodu povedal: *„Po intenzívnom zvážení a modlitbe som sa rozhodol pre vysviacku. K tomuto vážnemu rozhodnutiu mi pomohla aj skutočnosť, že dnes je sviatok mena Ježiš a moje biskupské motto znie: **In nomine Jesu – v mene Ježišovom!**“*

Tak došlo 2. januára 1951 k biskupskej vysviacke za zatvorenými dverami v miestnosti bez okien, kde jedinou výzdobou boli dve sviečky. (V tej dobe sa sviatok Najvätejšieho mena Ježiš slávil 2. januára pozn. red.) Pred vysviackou som sa triasol nielen na celom tele, chvela sa aj moja duša. Moje obavy sa však rozplynuli hneď na začiatku svätej omše, keď biskup pohnutým hlasom začal slová introitu: *„... aby sa **na meno Ježiš zohlo každé koleno** v nebi, na zemi i v podsvetí a aby každý jazyk vyznával: **„Ježiš Kristus je Pán!“** na slávu Boha Otca“* (Flp 2, 10-11). Po týchto slovách som svoju situáciu videl úplne inak. Boh, ktorý si ma na túto úlohu vyvolil, mi predsa pomôže!“

 Milí priatelia, chceme veriť, že po prečítaní tohto čísla nášho časopisu Vám bude meno Ježiš ešte drahšie a že na túto najkratšiu modlitbu srdca si aj počas všedného dňa častejšie spomeniete. Veď do mena Ježiš môžeme kedykoľvek vložiť svoju lásku, dôveru a odovzdanosť. A s láskou vyslovené meno Ježiš môže byť pre nás zvláštnym a obohacujúcim stretnutím s ním.

Širitelia úcty k najsvätejšiemu menu Ježiš

Už **svätý František** (1181/82 - 1226) sa vyznačoval veľkou láskou k menu Ježiš. Píše sa o ňom: „*Na jeho potulkách sa mu často stávalo, že myslel na meno Ježiš alebo o ňom spieval. Vtedy zabudol, kam ide, a všetky prírodné živly vyzýval k tomu, aby chválili Ježiša.*“ Svojim spolubratom František radil: „*Keď počujete jeho meno, klaňajte sa mu ... hlboko sklonení k zemi. Je to Pán Ježiš Kristus, jeho meno ... nech je pochválené naveky.*“ O 200 rokov neskôr sa **sv. Bernardín Sienský** (1380 - 1444), jeden z duchovných synov sv. Františka, stal neúnavným poslom a šíriteľom úcty k menu Ježiš.

Slnko sv. Bernardína

Bernardín vyrastal v šľachtickej rodine v talianskom regióne Toskánsko. V ranom veku osirel, preto ho vychovávala teta, ktorá ho viedla k hlbokej láske k Bohu a Panne Márii. Keď Bernardín v Siene študoval cirkevné právo, vypukol tam v roku 1397 mor. Vtedy sa ako 20-ročný rozhodol dobrovoľne pomáhať v nemocnici a v týchto mesiacoch pocítil volanie, aby sa úplne zasvätil Bohu. A tak sa tento temperamentný šľachtic pridral k novému, reformovanému hnutiu františkánov – observantov a od roku 1405 strávil nasledujúcich 40 rokov tým, že ako charizmatiký kazateľ chodil po mestách stredného a severného Talianska. Počas ľudových misií mal zakaždým aj horlivú kázeň o mene Ježiš: „*Nepovolal nás Boh vďaka pôvabu tohto mena do svojho obdivuhodného svetla? ... Preto musíme toto meno ohlasovať, aby zažiarilo.*“

V čase duchovno-morálneho úpadku vo svojich kázňach jednoduchými slovami, ale s veľkým zápalom pranieroval nezmyselné vojny medzi mestami, prepych, hráčku vášeň a úžerníctvo a ľudské srdcia viedol späť k Bohu a k pravej láske k blížnemu. Účinok jeho kázania bol taký blahodarný, že už čoskoro tohto známeho františkána pozývali z jedného mesta do druhého, kde kázal v preplnených kostoloch a na námestiach. Okrem daru reči vložil Boh do Bernardínových rúk ešte iný zázračný „liek“: monogram s menom Ježiš – IHS. Podobne ako úcta k Ježišovmu menu nebol ani tento monogram ničím novým, ale vďaka Bernardínovi nadobudol úplne novú, nevídanú podobu. Zlaté písmená monogramu sa vynímali v kruhu na modrom pozadí; z kruhu vychádzalo dvanásť zlatých plamenných lúčov ako symbol dvanástich apoštolov a dvanástich článkov Vyznania viery. Okolo tohto znaku bohatého na symboly bol latinský nápis z Listu Filipanom: „*Nech sa na meno Ježiš zohne každé koleno v nebi, na zemi i v podsvetí*“ (porov. Flp 2, 10). „*Práve takto,*“ dosvedčuje Bernardín, „*som videl sladké meno nášho Spasiteľa v jednej vízii.*“ Tento znak bol jeho programom: slnko spásy proti každej pochybnosti vo viere a proti nemorálnosti!

Z Božieho vnuknutia prišiel Bernardín na geniálnu myšlienku a vlastnoručne namaloval toto slnko na drevenú tabuľku. Pri svojich kázňach ju mal stále pri sebe, aby mohol ľuďom názorne ukázať, o čom hovoril. Najskôr položil tabuľku s nápisom IHS na oltár, na ktorom slávil svätú omšu. Po kázni tabuľku vyzdvihol a udelil ňou požehnanie. Jeden očitý svedok o tomto okamihu napísal: „*Horiaci láskou Duchu Svätého a láskou Kristovou vybral Bernardín, stojaci pri dvojramenných horiacich svietnikoch, malý obraz ... Celé zhromaždenie, ľudia s obnaženými hlavami padli na kolena a od dotyku všetci plakali a vzlykali.*“

Bernardínove ľudové misie mali často nevídané vyvrcholenie. So skrúšenosťou a ochotou zmeniť svoj život prinášali obyvatelia osobné šperky, hracie karty a rôzne iné predmety nerestí a pálili ich na obrovskej „hranici márnivosti“. Tak sa to odohralo aj v roku 1424 počas veľkonočnej oktávy v Bologni, kde okrem toho obyvatelia sľúbili, že si už nebudú kupovať žiadne nové hracie karty. Vtedy pred Bernardína s pobúrením predstúpili obchodníci, ktorí si tlačou a predajom hracích kariet zarábali na živobytie. Bernardín mal vtedy iba 44 rokov, ale už bol veľmi vyčerpaný. S vážnosťou sa pozrel na rozzúrený dav týchto obchodníkov, potom im nakreslil predlohu – obraz žiariaceho slnka s monogramom IHS a povzbudil ich, aby si odteraz zarábali peniaze výrobou a predajom takýchto obrazov. A tak sa aj stalo. Výrobcovia monogramu s Ježišovým menom si zabezpečili na niekoľko rokov prekvitajúci obchod. Nebolo domácnosti, pracovne či obchodu, kde by na stene neviselo Bernardínovo slnko.

Božia milosť ho sprevádzala aj pri riešení sporov medzi znepriatelenými šľachtickými rodinami, ktoré často viedli ku krvavým mestským vojnám. Kamkoľvek prišiel, predstaviteľov miest vyzýval, aby odstránili svoje erby, ktoré ako symboly moci viseli všade na stenách domov a dokonca aj na kostoloch. Namiesto nich tam malo žiariť slnko s Ježišovým menom ako symbol Kristovho kráľovstva pokoja. Táto geniálna výmena skutočne značne prispela k zmiereniu jednotlivých miest. A tak je slnko s nápisom IHS v Taliansku dodnes viditeľné na mnohých kostoloch, radniciach a mestských bránach. Dokonca nástroje na každodenné používanie, napr. aj pluh alebo detská kolíska, mali byť podľa slov horlivého kazateľa označené monogramom IHS, aby mali všetci neustále na očiach milostivé a presväté meno Ježiš. Svätec zdôrazňoval:

„Najlepší nápis Ježišovho mena je ten, ktorý nosíme v srdci; potom ten v našich slovách, až potom príde ten, ktorý je namalovaný alebo ktorý je vytesaný do kameňa ... V tomto mene Ježiš je ukryté všetko, čo urobil Boh pre vykúpenie sveta ... Boh nad svetom vyslovil iba niekoľko slov s bohatým obsahom, predovšetkým ale meno Ježiš, aby sa ho mohol naučiť malý či veľký, aby si ho vedel uchovať, a tak v tomto mene našiel záchranu a spásu.“

Bernardínov biograf dosvedčuje: „Bernardínove slová z kazateľne spôsobili, že úcta k najsvätejšiemu menu Ježiš vzrástla medzi veriacimi do tej miery, že sa to slovami ani nedá vyjadriť.“ Svätec sám raz vysvetlil: „Toto je môj úmysel: Ježišovo meno tak obnoviť a očistiť, ako to bolo v prvotných časoch Cirkvi.“

Mocou môjho mena zvíťazíš!

Bernardín a jeho úcta k Ježišovmu menu mala vplyv na celú generáciu františkánskych kazateľov, ako to bolo aj u **sv. Jána Kapistránskeho** (1386 - 1456).

Bol výnimočne nadaným synom istého vazala z talianskeho regiónu Abruzzo, študoval desať rokov na známej právnickej fakulte v Perugii a tu sa stal aj váženým sudcom. V roku 1415, hneď po svadbe s grófskou dcérou, mal zabezpečiť mier medzi dvoma znepriatelenými mestami, ktoré viedli vojnu. Padol však do zajatia. Vo väzení sa mu dvakrát zjavil sv. František a dôrazne ho vyzýval, aby vstúpil do jeho rádu. Bol to tvrdý vnútorný boj, kým sa 29-ročný Ján radikálne rozhodol zanechať svet. Z väzenia sa dostal za veľké výkupné a so súhlasom manželky a preto, že manželstvo nebolo ešte dokonané, vstúpil v roku 1416 do rehole františkánov – observantov v Perugii. Tento vynikajúci právnik sa veľkou mierou zaslúžil o rozšírenie rádu. Jeho priateľ Bernardín Sienský z neho urobil najväčšieho kazateľa svojej doby. Štyridsať rokov putoval po Taliansku ako ľudový misionár, zmierovateľ a bojovník proti bludom.

Od Bernardína prevzal Ján obraz žiariaceho slnka s nápisom IHS. Často sprevádzal na cestách svojho staršieho priateľa a ako právnik bol aj jeho vplyvným obhajcom. Bernardínova novátorská forma úcty k Ježišovmu menu, keď využíval monogram IHS, sa nestretla u všetkých s pochopením. Mnohí sa pohoršovali, veď dovedy bol jedine kríž najúčinnjším znakom Krista. Práve preto Bernardína v roku 1426 pred pápežom obvinili z herézy.

Keď sa o tom Ján Kapistránsky dozvedel, hneď sa svojmu priateľovi ponáhlal na pomoc. U Svätého Otca dosiahol, že františkáni mohli pred komisiou obhájiť svoju záležitosť s monogramom Ježišovho mena. Hlava Cirkvi sa presvedčila o správnosti tejto úcty, ale predsa múdro rozhodla, aby sa stredné písmeno – H – v nápise IHS spojilo s krížom; tak, ako to poznáme aj dnes. Pápež Jána ihneď poveril, aby zorganizoval slávnostnú procesiu k úcte Ježišovho mena, na ktorej sa zúčastnil aj on sám s celou kúriou. Pri procesii Ján niesol štandardu s Ježišovým menom. Po tomto akte prišlo v mnohých talianskych mestách k obrovskému rozkvetu úcty k Ježišovmu menu, takže samotný Ján vyhlásil: „*V Taliansku je iba niekoľko kostolov, v ktorých nie je umiestnený znak Ježišovho mena s dvanástimi lúčmi.*“

Z poverenia pápeža kázal Ján Kapistránsky od roku 1451 v Nemecku, Rakúsku, Maďarsku, Čechách a Poľsku a všade šíril lásku k Ježišovmu menu.

Moc tohto mena zakúsil Ján Kapistránsky za veľmi dramatických okolností, keď v júli 1456 obrovská osmanská armáda sultána Mehmeda II. obliehala opevnené mesto Belehrad. Situácia sa zdala beznádejná. Zdesený pápež vyzval celé kresťanstvo k úpenlivej modlitbe a k pôstu. Vtedy mal 70-ročný Ján Kapistránsky vnútorné videnie. Pred svojím odchodom do Belehradu s armádou slabo vyzbrojených dobrovoľníkov (tí, povzbudení jeho kázňami, sa k nemu pridali v Maďarsku) videl počas svätej omše šíp, ktorý sa z neba zniesol na oltár a na ktorom bolo napísané: „*Neboj sa, Ján! Mocou môjho mena a svätého kríža, ktorý nesieš, zvíťazíš nad Turkami!*“

A tak nasadil všetky svoje sily, aby armádu pripravil na boj. Snažil sa naplniť srdcia bojovníkov neochvejnou dôverou v moc Ježišovho mena a poučal ich, aby zaujali svoje pozície s vejúcimi zástavami v rukách a s menom Ježiš na perách. Počas náporu nepriateľa Ján Kapistránsky často vyzýval obrancov, aby volali: „*Ježiš, Ježiš, Ježiš!*“ Motivoval ich k boju s neotrasiteľnou dôverou vo víťazstvo i vtedy, keď sa zdalo, že slabo opevnené mesto Belehrad je stratené. Nakoniec sa však podarilo viac než 50-násobnú prevahu útočníkov odraziť a poraziť. Celá Európa si po tomto víťazstve vydýchla, lebo bola tentoraz uchránená od invázie Osmanskej ríše.

Povedz: „Ježiš“!

*P*odobne ako svätý Ján Kapistránsky kráčal aj **sv. Jakub z Marky** (1394 - 1476) v duchovných šľapajach sv. Bernardína. Bol synom jednoduchých roľníkov z regiónu Marky v strednom Taliansku – odtiaľ pochádza jeho neskoršie prírmenie. Pracoval ako pastier a bol analfabetom, až kým jeden z jeho príbuzných, ktorý bol kňazom, neodhalil jeho nadanie. Rovnako ako Ján študoval aj Jakub právo v Perugii a stal sa sudcom. Na Veľký piatok v roku 1416 hlboko precítil a zažil lásku Ukrižovaného a ako 22-ročný vstúpil v Assisi k františkánom. Jeho prvý habit mu vlastnoručne ušil Bernardín Sienský; stal sa jeho otcovským priateľom a učiteľom. Jakubovo mimoriadne kazateľské nadanie sa ukázalo hneď po kňazskej vysviacke a pod Bernardínovým vplyvom sa k tomu pridala aj živá gestikulácia a technika hlasu. Tak sa z neho stal charizmatický kazateľ, oplývajúci zápalom a taktom zároveň,

ktorý za 40 rokov precestoval celé Taliansko a slávu a moc mena Ježiš zanesol aj na Balkán, do Bosny a Rumunska. Ešte viac ako Bernardín a Ján bol Jakub veľkým askétom, a preto vyzeral zostarnuto. No napriek tomu bol plný mladistvej sily a pozornej lásky a jeho osobnosť všade zanechávala silný dojem. Podobne ako jeho dvaja priatelia aj on sa prejavil ako reformátor svojho rádu, zástanca chudobných, radca a zmierovateľ.

*A*však monogram s menom Ježiš nerozšíroval Jakub vo forme Bernardínovho slnka s nápisom IHS. On nechal železnou pečiatkou tlačiť na kúsky papiera znak v tvare kosoštvorca s monogramom IHS, a tento znak nazval „breve“ (v taliančine „škapuliar“ pozn. red.). Ľuďom porozdával tisícky takýchto kúskov papiera – „breve“ a počas modlitby a požehnania ich prikladal na trpiacich. A koľko zázrakov sa takto udialo! Zachovali sa nám nespočetné záznamy o uzdraveniach zo všemožných chorôb, tiež sa píše o obráteniach a oslobodeniach od démonov. To všetko sa dialo silou Ježišovho mena cez tohto svätého, kdekoľvek kázal. Stačilo, aby chorým priniesli do domu lístky s Ježišovým menom, a ak ho títo s dôverou prijali, mnohí sa uzdravili.

*A*tak sa raz stalo, že v roku 1468 bol sv. Jakub spolu so svojím verným spoločníkom bratom Venantiom na ceste do Ríma a prechádzal cez dedinu Monterotondo. Hneď ako sa o jeho príchode obyvatelia dozvedeli, začali k nemu prinášať chorých. Medzi nimi bol aj jeden 18-ročný chlapec, hluchonemý od narodenia. Jakub mu naznačil, že má vyplaziť jazyk, na ktorý mu potom priložil lístok s Ježišovým menom. To isté spravil aj s chlapcovými ušami a mladému mužovi povedal: „Povedz: Ježiš!“ A chorý hneď zvolal: „Ježiš, Mária, Mária!“ Nato sa svätec obrátil k bratovi Venantiovi a povedal: „Čo na to hovoríš? Ten rozpráva lepšie ako ja!“ Niet divu, že františkán Jakub rád vyprosoval uzdravenie v Ježišovom mene pre choré deti. Za jeho najznámejší zázrak sa považuje, keď prebral k životu jedného malého chlapca, ktorý bol tri dni mŕtvy.

Neporušené telo sv. Jakuba z Marky odpočíva vo františkánskom kláštore, založenom ním samotným v jeho rodnom meste Montepandone, ktoré je vzdialené iba 5 kilometrov od pobrežia Jadranského mora. V kláštornom múzeu sa ešte nachádza železná pečiatka s monogramom IHS a s písmenami IA, začiatočnými písmenami jeho vlastného mena (IACOBUS). S touto pečiatkou zhotovoval svätec povestné „breve“.

Najväčší rozmach dosiahlo šírenie monogramu IHS vďaka sv. Ignácovi z Loyoly (1491 - 1556) a jeho reholi jezuitov. Ignác a jeho spoločníci sa chceli nazývať Spoločnosť Ježišova, chceli byť Ježišovými spoločníkmi a nosiť jeho meno. A tak si Ignác ako generálny predstavený najskôr vybral IHS za svoju osobnú pečať, neskôr sa slnko s IHS stalo signetom (znakom) celého rádu. Sám Ignác nariadil, že sa má monogram umiestniť nad vchodovými dverami všetkých rehoľných domov a kostolov. Dodnes ho nájdeme na jezuitských kolégiách, oltároch, na doskách kníh a na záhlaví listov.

Prameň: P. Gottfried Egger OFM, Der Name Jesus sei euer Gruß, Jestetten 2017

Záchrana Lisabonu

*Írsky dominikán otec Paul O'Sullivan (1871 - 1958),
horlivý ctiteľ Ježišovho mena, pôsobil v Portugalsku a 63 rokov jeho života
je poznačených bohatým a plodným apoštolátom pera.
Bol to práve on, kto preskúmal historické pramene a zverejnil zázrak o tom,
ako bol Lisabon oslobodený od morovej nákazy.*

V roku 1432 vypukol v Lisabone, hlavnom meste Portugalska, mor. Všetci obyvatelia, ktorí mohli, utiekli z mesta na vidiek. To však spôsobilo, že sa táto veľmi nákazlivá choroba rýchlo rozšírila aj do tých najodľahlejších kútov krajiny. Tisícky mužov, žien a detí zo všetkých sociálnych vrstiev podľahli morovej nákaze. Táto zákerná epidémia bola taká agresívna, že ten, kto sa nakazil, zomrel celkom náhle; pri stole, na ulici, v obchode, na trhu alebo v kostole. Mor sa rýchlo prenášal z jednej obete na druhú aj cez kabát, klobúk či iné oblečenie, ktoré obeť nosila. Vo veľkom počte zomierali aj kňazi, lekári a zdravotné sestry. Pre nedostatok pomocného personálu ležalo na uliciach veľké množstvo mŕtvych nepochovaných tiel.

Ako by táto hrôza ešte nestačila, túlaví psi lízali krv mŕtvych a hrýzli do ich tiel, a tým prispievali k ešte rýchlejšiemu šíreniu nákazy medzi nešťastným obyvateľstvom.

K hrdinským dušiam, ktoré sa neúnavne starali o morom nakazených ľudí, patrila aj ctihodný biskup Mons. Andrés Diaz de Escobar (1366 - 1448), ktorý žil v dominikánskom kláštore. Zoči-voči tejto obrovskej ničivej nákaze, ktorá sa zo dňa na deň stupňovala, a bez nádeje na akúkoľvek ľudskú pomoc, začal tento sväto žijúci dominikán pobádať nešťastných obyvateľov Lisabonu k tomu, aby vzývali najsvätejšie meno Ježiš. Biskupa Andrésa Diaza bolo vidieť všade tam, kde táto nákaza zúrila najviac, ako pobáda a úpenlivo vyzýva všetkých chorých a zomierajúcich, ale aj tých, čo ešte neboli nakazení, aby neprestajne a vždy znova volali: „Ježiš, Ježiš, Ježiš!“

Všade apeloval na ľudí: „*Napíšte Ježišovo meno na kus papiera a noste ho ustavične pri sebe! Vložte si ho večer pod vankúš a upevnite si ho nad vaše vstupné brány a na všetky dvere. Meno Ježiš musí byť umiestnené všade. Ale predovšetkým svojimi perami a vo svojom srdci neprestajne vzývajte toto najmocnejšie zo všetkých mien!*“

*B*iskup Andrés ako anjel pokoja neustále vyhľadával chorých a zomierajúcich, aby ich povzbudzoval a dodával im odvalu. A tak chorí, posilnení v dôvere, začali neochvejne vzývať Ježišovo meno a papieriky s jeho menom si pripevnili na hrud', vkladali do vreciek a do tašiek a všade ich nosili so sebou.

Okrem toho zvolal biskup Andrés všetkých ľudí k veľkému kostolu sv. Dominika, kde rozprával o moci mena Ježiš. Na záver v mene Ježiša požehnal vodu a vyzval všetkých prítomných, aby sa ňou prežehnali a pokropili aj tváre chorých a zomierajúcich. Pri tomto akte sa udialo veľa zázrakov: chorí ozdraveli a zomierajúci, ktorí už boli v agónii, sa vrátili k novému životu. Nákaza ustúpila a o niekoľko dní bol Lisabon oslobodený od najdesivejšej hrôzy, aká ho kedy postihla.

*T*áto dobrá správa sa rozniesla po celej krajine ako oheň a všade jednohlasne vyzývali meno Ježiš. V neuveriteľne krátkom čase bolo od moru oslobodené celé Portugalsko. Vďačný ľud si pri spomienke na zažité zázraky a uzdravenia uchoval lásku a dôveru k Ježišovmu menu. Veriaci odvtedy vyzývali Ježišovo presväté meno, meno svojho záchrancu, svojho Spasiteľa, pri všetkých starostiach, hrozbách a pri každom hroziacom nebezpečenstve.

Z vďačnosti vznikali všade bratstvá a oltáre k uctievaniu najsvätejšieho mena Ježiš a každý mesiac sa konali procesie k úcte Ježišovho mena. Portugalci si uchovali počas celých stáročí svoju živú dôveru v moc mena Ježiš. Otec Paul O'Sullivan uzatvára svoje rozprávanie slovami: „*A tak sa to najhoršie, čo kedy postihlo krajinu, premenilo na to najväčšie požehnanie.*“ Z Portugalska bola táto úcta rozšírená aj do Španielska a Francúzska.

Prameň: P. Paul O'Sullivan OP,
Wunder durch den heiligen Namen JESUS,
Danielis Verlag, 2017

Otec Niklaus Wolf

Ak ide o najsvätejšie meno Ježiš, nesmie samozrejme chýbať ani milý otec rodiny Niklaus Wolf z usadlosti Rippertschwand. Tento muž svätého života z malebného kraja v centrálnom Švajčiarsku má čo povedať aj nám, ľuďom dnešnej doby. Na nasledujúcich stránkach teda viackrát dáme slovo tomuto divotvorcovi a apoštolovi Ježišovho mena.

Niklaus Wolf (1756 - 1832) vyrastal až do dvanásteho roku života na gazdovstve Unterlindig, na mieste s nádherným výhľadom na jazero Sempach a zasnežené Alpy. Potom sa s rodičmi, súrodencami a celou čeladou presťahovali na veľký majer Rippertschwand v blízkosti obce Neuenkirch; tento majer tam stojí až podnes. V kruhu hlboko nábožnej rodiny sa naučil čítať, písať a počítať, čo v tej dobe vôbec nebolo bežné. Púť do Ríma v Jubilejnom roku 1775 považoval po celý svoj život za najvýznamnejšiu udalosť svojej mladosti. V 19-ročnom mladíkovi táto púť zanechala nezmazateľné dojmy, upevnila jeho vernosť Cirkvi a posilnila jeho veľkú lásku k nej. Po návrate z Ríma tento mladý a po vzdelaní túžiaci sedliak s radosťou využíval na čítanie každú voľnú chvíľu dlhých zimných večerov. Fascinovali a formovali ho knihy s náboženským a dejinným obsahom. Samoštúdiom poľnohospodárstva, ovocinárstva a včelárstva, svojho najobľúbenejšieho odboru, nadobudol také cenné odborné vedomosti, že sa otcovský majer už čoskoro stal všeobecne známym vzorom pre ostatné hospodárstva. Mnohí okolití sedliaci so záujmom vyhľadávali spoľahlivú radu tohto pokrokového Rippertschwandčana.

Ako 23-ročný sa Niklaus oženil a so svojou manželkou Barbarou žili v šťastnom manželstve, ktoré bolo požehnané deviatimi deťmi; tie vyučoval sám Niklaus. Rodinnú súdržnosť a bezpečné zázemie niesla a podporovala ich hlboká a živá viera. Každý večer sa spoločne s čeladou a deťmi modlili ruženec. Potom nasledovalo duchovné čítanie a každodenná svätá omša bola tiež samozrejmosťou, veď sám Niklaus zvykol hovoriť: „Keby si človek denne mohol vyzdvihnúť v kostole nejakú sumu peňazí, čo ako malú, veru by nebolo dňa, kedy by sa mu nechcelo ísť si po ňu. Vari nie je duchovný poklad svätej omše oveľa väčší než hŕba peňazí?“ Preto sa na svätú omšu vždy dobre pripravoval a ešte aj po nej zotrval dlho vo vďakyvzdaní.

Niklaus sa tiež intenzívne zaoberal duchovnými prúdmi svojej doby. Švajčiarsko sa – podobne ako celá zvyšná Európa – zmietalo v silnom vnútornom napätí medzi novou osvietenou ideológiou Francúzskej revolúcie a kresťanskými princípmi. Z lásky k vlasti sa tento čestný sedliak ako 42-ročný stal poslancom Národného zhromaždenia a o päť rokov neskôr – hoci s nie veľkou radosťou – prijal na dva roky miesto vo Veľkej rade. Napriek veľkému politickému nasadeniu bol vždy presvedčený, že tie najdôležitejšie rozhodnutia sa nedejú cez osvietených a agitujúcich politikov, ale v srdciach modliacich sa ľudí, pretože o každý národ sa vedie urputný duchovný boj. Preto sa každú noc celkom osamote tri hodiny modlil za Cirkev a problémy doby, za domovinu a za zmarenie úskokov a plánov úhlavného nepriateľa Boha a ľudí. Okrem toho združil okolo seba viacerých rovnako zmýšľajúcich sedliakov a pri spoločnej modlitbe ruženca na tento úmysel sa stretávali každý pondelok a piatok na majeri Rippertschwand alebo na inom gazdovstve, či v odlahlých kaplnkách. Z mnohých takto vzniknutých modlitbových skupín sa v priebehu 25 rokov vytvorila ozajstná modlitbová armáda.

Dar uzdravovať

*P*ravdepodobne v rokoch 1801 alebo 1802 zažil tento mocný sedliak na vlastnom tele po prvýkrát silu a moc najsvätejšieho mena Ježiš. Tento zážitok vyrozprával kňazovi Ackermannovi, svojmu dobrému priateľovi a biografovi: „Celý rok som trpel na chronické ochorenie žalúdka a srdcové ťažkosti. Bolo to také silné, že som už nezniesol takmer žiadnu potravu ... Neprestajne som užíval nejaké lieky, ale zbytočne. V tom čase som mal ešte rešpekt pred využitím duchovného spôsobu liečenia. Jedného večera som sa však s jedným mojím duchovne príbuzným kňazom znovu rozprával o modlitbe v Ježišovom mene. Keď som sa neskôr pobral na odpočinok, trápený chorobou som začal, ešte celkom nesmel, vzývať Ježišovo najsvätejšie meno ... a okamžite som bol oslobodený od všetkej bolesti a nevoľnosti; a takto to aj zostalo.“

*T*ento zážitok mimoriadne posilnil Niklausovo presvedčenie o sile modlitby v Ježišovom mene. Prispeli k tomu aj rozhovory s kňazmi a spisy farára Johanna Gassnera z diecézy Regensburg, ktorý pri vzývaní najsvätejšieho mena Ježiš nevysvetliteľne uzdravil mnohých chorých. Okrem toho tento hlbavý sedliak vždy nanovo v modlitbe rozjímal nad určitými úryvkami zo Svätého písma, kde je napr. napísané: „A tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenia: v mojom mene budú vyháňať zlých duchov, budú hovoriť novými jazykmi, hady budú brať do rúk, a ak niečo smrtonosné vypijú, neuškodí im; na chorých budú vkladať ruky a tí ozdravejú“ (Mk 16, 17-18). Alebo: „Veru, veru, hovorím vám: Ak budete o niečo prosiť Otca v mojom mene, dá vám to“ (Jn 16, 23b).

*K*eď sa v roku 1804 končilo jeho pôsobenie vo Veľkej rade, zažil Niklaus svoje druhé náhle uzdravenie, keď pre neznesiteľné bolesti v nohách musel opustiť zasadanie v Luzerne a vydať sa na namáhavú dvojhodinovú cestu domov. „Povzbudený všemohúcou dôverou v Ježišovo najsvätejšie meno som sa odhodlal vzývať ho v tejto mojej chorobe. A tá okamžite ustúpila aj so všetkými sprievodnými javmi. Akoby moju dušu zasiahol oheň a ja som len s nekončiacim obdivom dokázal vzdávať vďaky a chválu. Moje srdce bolo naplnené pohnutím a radosťou a také zostalo ešte celé ďalšie dni a týždne.“ Tento zážitok dal životu a povolaniu sedliaka celkom nový rozmer. „Moje srdce bolo tým také preplnené, že keď bolo v mojom dome, v príbuzenstve alebo v okolí nejaké utrpenie alebo neuh, osmelil som sa rozprávať o Ježišovom najsvätejšom mene, o viere a dôvere. V Ježišovom mene som sa modlil o pomoc a ... o čo som nebeského Otca v Ježišovom mene prosil, dostal som. Ako by som ešte mohol pochybovať?! Ani jedna prosba nebola zbytočná!“ Rýchlo sa rozchýrilo, že na majeri Rippertschwand človek vždy nájde potrebnú pomoc. K takmer 50-ročnému „otcovi Wolfovi“ – tak ho s úctou ľudia volali – začali prichádzať zástupy chorých a trpiacich a nebolo nikoho, kto by odišiel bez pomoci.

S vandrovníckou palicou a ružencom

*N*eporovnateľne požehnaný apoštolát otca Wolfa siahal ďaleko za hranice kantónu Luzern. Jeho činnosť počas týchto dvadsiatich ôsmich rokov charakterizujú slová: „Na slávu najsvätejšieho mena Ježiš, na spásu ľudí a na zvrhnutie pekla. Meno Pánovo je bohaté pre všetkých, ktorí ho vzývajú.“ Stále častejšie prenechával pluh svojmu synovi a nezištne nasledoval povolanie, ktoré mu daroval Boh: „Nemohol som za to, že Pán tak očividne pomáhal! Čoskoro sa to stalo mojou

každodennou úlohou... A kamkoľvek ma zavolali, išiel som tam v mene Božom.“ V daždi i snehu, vo vetre, za každého počasia putoval krajom; s ružencom v ruke a s fajkou v ústach. Často pešo, opierajúc sa o svoju vandrovnícku palicu, niekedy na koni alebo drožkou. „Ó, kolík sa bezmocne trápia a chradnú na lôžku celé roky... Či nie som dlžný prísť blížnemu na pomoc? Prečo mi dal Boh také jasné znamenia? Vari by som mohol zostať ľahostajný? Kde by bola potom láska k Bohu a k blížnemu, keby som nepomáhal?! Či nie je práve tým preukázaná sláva a česť Ježišovmu menu?“ Otec Wolf nikdy neprijímal peniaze. Pri uzdravovaní nepoužíval žiadne zvláštne praktiky ani liečivé bylinky. Vrucne sa modlil spolu s trpiacimi a za nich; hoci aj s protestantmi. Vzbudil si s nimi vieru, nádej a lásku, posilňoval ich vieru a dôveru v moc Ježišovho mena a pobádal ich, aby každý deň a každú činnosť začínali v tomto mene a na Božiu slávu.

„Svätý ruženec, ten si cením nadovšetko.“

Niklaus Wolf

Protivenstvá a priateľstvo kňazov

*D*ar uzdravovania zverený otcovi Wolfovi vyvolal rozličné reakcie: u jedných obdiv, u druhých skôr ironický a skeptický postoj alebo dokonca zaryté nepriateľstvo. „Zo všetkých strán sa valili protivenstvá. Bolo mi vyčítané, že praktizujem čarodejníctvo, že som poverčivý a podobne, že si začínam s niečím novým a nekresťanským ... Ale nie je vari kresťanské snažiť sa zo všetkých síl o oslávenie najsvätejšieho a všetkej chvály hodného mena Ježiš, a to zvlášť v dobe, v ktorej sa z neho ľudia len vysmieávajú, rúhajú sa mu a hanbia sa zaň?! ... Bol som témou na všetkých schôdzach duchovenstva. Väčšina duchovných túto záležitosť neschvaľovala ... Veruže aj z kazateľníc a na kresťanskej náuke som bol pretriasaný. Radili ľuďom, aby sa mi vyhýbali ... No oni v núdzi jednoducho hľadali útočisko u toho, kto dokáže pomôcť: u Ježiša. Tu a tam, ale len zriedka, sa ma nejaký kňaz ujal, zvlášť farár Schniepers, náš vtedajší duchovný správca.“

*K*eď však potom spoznali otca Wolfa osobne, jeho absolútnu úprimnosť, zdravú nábožnosť a jasné Božie znamenia, už zakrátko sa mnohí kňazi stali jeho priateľmi, obrancami a nasledovníkmi, ako to bolo napríklad v prípade mladého kňaza Schiffmanna. Tomu sa spočiatku nevidelo, keď v roku 1814 prišiel otec Wolf k chorým do jeho farnosti Altishofen. Preto nariadil, aby ho pri najbližšej návšteve priviedli k nemu. Je o tom napísané: „Čoskoro sa zastavil veselý a zábavný sedliak v starobyľom kroji a žoviálne sa predstavil, že on je tým modleníkom a divotvorcom. Vypočúvanie dopadlo veľmi uspokojivo. Od tej doby boli dobrými priateľmi a sám farár Schiffmann sa s láskou a horlivosťou začal venovať telesne a duševne sužovaným ľuďom. Až do konca jeho života neustával nával trpiacich, ktorí hľadali pomoc.“

Iný kňaz, kaplán Jozef Anton Fruenz, muž svätého života, dlhodobo trpel zdravotnými ťažkosťami. Otec Wolf mu poradil, aby sa proti tomu obrnil vzývaním Ježišovho najsvätejšieho mena. Keď tento kňaz dal na jeho radu, okamžite bol uzdravený. Od tej doby aj sám využíval tento duchovný liek vo svojom požehnanom pôsobení medzi veriacim ľuďom. Od neho sa duchovnému uzdravovaniu zase priučil kaplán Peyer, ktorý pôsobil v dedine Kehrsiten pri Vierwaldstattskej jazere. 26. mája 1808 sa jazerom preplavilo 30 lodí a asi 400 ľudí čakalo na požehnanie kaplána Peyersa a na jeho modlitbu v Ježišovom mene. Jednému spolubratovi o tom sám napísal: „Príal by som si, keby ste boli svedkom všetkých tých divov, ktoré sa udiali mocou a v sile najsvätejšieho mena Ježiš!“

*A*k sa predbežný zákaz zo strany Cirkvi pôsobiť v Ježišovom mene týkal sprvoti kňazov, od augusta 1815 začal platiť už aj pre otca Wolfa. Bez reptania poslúchol, avšak priznal: „Často mi krvácalo srdce, keď som videl núdzu a nesmel som pomôcť.“ Písomné žiadosti zo strany kňazov a neúnavné naliehanie nemocných viedli generálneho vikára Gödlina k tomu, že zákaz o niekoľko mesiacov neskôr, po dôkladnom cirkevnom prešetrení, zrušil. Otec Wolf sa o tom vyjadril nasledovne: „Úpenlivo, ako dieťa som ho prosil, že ma spokojne môže ponechať pri mojom niekdajšom roľníckom remesle. No on mi povedal, že mu neprislúcha zadržiavať trpiacim ľuďom tento prameň milostí.“ Vikár preto udelil 60-ročnému Niklausovi v júni 1816 písomné poverenie podobné kánonickej misii, aby nanovo prevzal svoje zvyčajné pôsobenie medzi ľuďmi. A tomu zostal otec Niklaus verný celých posledných 16 rokov života. Farár Erni o ňom v biografii napísal, že apoštol Ježišovho mena v posledných mesiacoch života len zriedka nocoval doma, až tak veľmi a neúnavne sa aj ako 76-ročný zasadzoval za nemocných! Žil celkom z presvedčenia, že: „Ak je cez uzdravenie chorého oslávený Boh a najsvätejšie Ježišovo meno, prečo by sa potom nemalo udiat? Ježiš nepovedal tým, ktorí k nemu prišli: ‚Len trpezlivo trpte, ale on ich uzdravoval, aby bol tým oslávený jeho Otec a on v Otcovi.‘“

Prameň: www.niklauswolf.ch

Niklaus Wolf zomrel v septembri 1832 v Kláštore sv. Urbana, ako to sám predpovedal. Sprevádzaný svojou manželkou sa ponáhlal práve tam, aby pomohol jednej ťažko chorej žene.

„Význam Niklausa Wolfa je aj v dnešnej dobe veľký,“ – napísal nám Stefan Tschudi, vicepostulátor procesu blahorečenia. „Každý deň putujú veriaci k jeho hrobu v pútnickej kaplnke pod kostolom v obci Neuenkirch. Za mesiac je to aj vyše 1000 návštevníkov. Mnohí tu prostredníctvom vypočutých modlitieb nachádzajú posilnenie vo viere. V decembri 2015 bol Niklausovi Wolfovi oficiálne uznaný heroický stupeň čnosti a získal titul „ctihodný Boží služobník“. Toho času sa skúma posledný kamienok k procesu blahorečenia, zázrak z roku 2006.“

Bez prestania sa modlite

Kto by nepoznal Rozprávania ruského pútnika?! Spadajú síce do obdobia rokov 1853 až 1861, no pre duchovne založeného človeka sú vždy, v každej dobe aktuálne. „Bez prestania sa modlite,“ (Sol 5,17) – tieto slová sv. Pavla boli pre ruského pútnika veľkou výzvou, ktorej venoval celý svoj život.

Pri hľadaní odpovede na to, ako by sa dalo ustavične modliť, po mnohých nedostačujúcich objasneniach nachádza pútnik uspokojivé vysvetlenie až u jedného múdrego mnícha, starca: „Vnútorne a ustavičná Ježišova modlitba je nepretržité vzývanie Ježišovho mena ústami, srdcom a rozumom, vždy s neochvejnou istotou, že on je prítomný na každom mieste, v každom čase, dokonca ešte aj v spánku a vo sne. Vyjadrením tejto modlitby sú nasledovné slová: „Pane Ježišu Kriste, zmiluj sa nado mnou!“ Kto si osvojí tento zvyk, zakúsi veľkú útechu a pocíti potrebu opakovať túto modlitbu neustále, po čase dokonca už bez nej ani nedokáže žiť, ona mu bude zo srdca vychádzať celkom spontánne.“

Pod vedením skúseného mnícha začal teda pútnik počas dňa vzývať Ježišovo meno tisíc ráz a postupne sa naučil „ustavičnú modlitbu srdca“, ktorá je hlboko zakorenená v spiritualite východnej cirkvi. Pritom sám na sebe zakúsil silu mena Ježiš: „Keď ma striasa ľadová zima, odriekam modlitbu s väčšou pozornosťou a čoskoro sa zohrejem... Keď ma niekto urazí, nemyslím na nič iné iba na láskavú Ježišovu modlitbu a okamžite sa stratí urazenosť, bolesť aj hnev a na všetko zabudnem.“ Počas svojho putovania zažil pútnik pozoruhodnú pomoc a silu Ježišovho mena nielen na sebe samom, ale stretol rôznych ľudí, ktorí mu rozprávali o radostných skúsenostiach spojených s Ježišovou modlitbou. Pútnik rozpráva o istom šikovnom robotníkovi, veľmi zručnom vo svojom remesle, ktorý ale prepadol alkoholu. Istý nábožný človek mu poradil, aby sa vždy pri myšlienke na alkohol 33-krát pomodlil Ježišovu modlitbu – na česť Najsvätejšej Trojice a ako spomienku na tridsaťtri rokov Ježišovho pozemského života. Alkoholik túto radu poslúchol a zanedlho bol zo svojej závislosti vyliečený, ba čo viac, modlitbu si veľmi oblúbil a o tri roky vstúpil do kláštora.

Raz stretol pútnik slepého žobráka, ktorý nepretržite pohyboval ústami a jazykom bez toho, aby pritom nahlas vyslovoval nejaké slová. Keď sa ho spýtal, čo to robí, ten mu porozprával svoj životný príbeh: „Som remeselník a na chlieb som si zarábala ako krajčír. Chodil som po dedinách viacerých gubernií a sedliakom som šil šaty. V jednej dedine som u istého sedliaka zostal dlhšie, mal som šiť odev pre celú rodinu. Počas sviatočného dňa, keď som nepracoval, všimol som si na policičke pod ikonami tri staré knihy. Zobral som si jednu z nich, náhodne som ju otvoril a čítal som slová, ktoré si pamätám dodnes: „Ustavičná modlitba spočíva vo vzývaní Pánovho mena bez prestania; posediačky alebo postojačky, pri stole alebo pri práci, na každom mieste, pri každej príležitosti a v každom čase treba vzývať Pánovo meno!“ Uvažoval som nad tým a prišiel som na to, že mi to veľmi dobre padlo aj pri mojej práci, pri šití. Pustil som sa potichu do opakovania modlitby a bol som pritom celkom šťastný. Keď to však spozorovali ľudia okolo, vysmievali sa mi: „Čo si ty nejaký čarodejník, že bez prestania mrmleš? A azda čaruješ?“ Prestal som pohybovať perami, aby som skryl, čo robím, a začal som odriekať modlitby tak, že som pohyboval len jazykom. Nakoniec som si na to tak zvykol, že môj jazyk opakoval modlitby vo dne i v noci, a to mi robilo veľmi dobre. Pracoval som ešte dlhé roky, ale potom som náhle oslepol.“

Vďaka pútnikovej pomoci sa tento žobrák naučil, že slová Ježišovej modlitby treba nielen nepretržite opakovať, ale dôležité je modliť sa ju aj srdcom. To v ňom zapálilo veľkú lásku k Ježišovi Kristovi a slepý žobrák mohol potvrdiť to, čo mu jeho nový priateľ na základe vlastnej skúsenosti predpovedal: „Milosť, ktorá k tebe prostredníctvom modlitby srdca príde, je taká oblažujúca, že sa nedá porovnať s ničím materiálnym. Všetko, čo vnímame zmyslami, za tým ďaleko zaostáva.“

*N*ie každý môže žiť v samote a odlúčenosti, aby mohol nepretržite opakovať slová Ježišovej modlitby. Ako sa potom k vnútornej modlitbe môže dopracovať človek žijúci uprostred ruchu sveta? Túto otázku položil pútnikovi istý sudca. Pútnik mu prečítal poučenie sv. Petra z Damasku: „Bez prestania sa modliť znamená myslieť v každom čase, na každom mieste a pri každej činnosti na Boha. Keď vidíš svetlo, spomeň si na toho, ktorý ti ho daroval; keď vidíš nebo, zem, more a všetko, čo je v ňom, žasni a veľb toho, ktorý to všetko stvoril; keď si obliekaš šaty, myslí na toho, od koho si ich dostal ako dar; a ďakuj tomu, ktorý sa stará o tvoj život. Jednoducho – nech ti je každý pohyb príležitosťou myslieť na Boha a velebiť ho. Vtedy sa budeš bez prestania modliť a tvoja duša bude pritom pociťovať veľkú radosť.“

Meno pre všetko krásne, chvályhodné a pravdivé

*E*vanjelický pastor Richard Wurmbrand (1909 - 2001) (porov. Víťazstvo Srdca č. 86) bol činný v podzemnom apoštoláte počas komunistického prenasledovania v Rumunsku. Bolo to nebezpečné, no zároveň aj veľmi plodné podujatie. On, kedysi ateista, sa teraz s láskou a nezvyčajnou vynaliezavosťou usiloval priviesť ku Kristovi zvlášť ruských vojakov, čo najviac z milióna tých, ktorí sa od vstupu Červenej armády v roku 1944 nachádzali v jeho krajine. Sám o tom podáva svedectvo.

Raz ma na ulici stretla Ruska v dôstojníckej uniforme. Podišiel som k nej a ospravedlnil som sa: „Viem, že je nezdvorilé osloviť cudziu dámu na ulici, ale som farárom a to, čo mi leží na srdci, je vážne. Chcel by som s vami hovoriť o Kristovi.“ Spýtala sa ma: „Milujete Krista?“ – „Áno,“ povedal som, „z celého srdca.“ Vtedy ma objala a začala ma bozkávať. Pre mňa ako pastora to bola veľmi trápna situácia, preto som ju takisto pobozkal, v nádeji, že nás ľudia budú pokladať za príbuzných. Povedala mi: „Aj ja milujem Krista.“ Nato som ju zobral domov k svojej rodine. Tam som ale na moje veľké prekvapenie zistil, že o Kristovi nevedela nič, vôbec nič, poznala len jeho meno. A predsa ho milovala!

Nevedela, že on je Spasiteľ, ani to, čo znamená spása. Nevedela, kde a ako žil a prečo zomrel. Nepoznala jeho učenie, jeho život ani jeho božské poslanie. Bola pre mňa psychologickou hádankou. Ako možno milovať niekoho, keď poznáte iba jeho meno?

Keď som to chcel zistiť, vysvetlila mi: „Ako dieťa ma naučili čítať pomocou obrázkov. ‚A‘ bolo auto, ‚B‘ balón ... atď. Keď som neskôr prišla na vysokú školu, učila som sa hájiť komunistickú vlasť, a to bola moja svätá povinnosť. Vzdelávanie sa nieslo v duchu komunistickej morálky. No sama som si nedokázala predstaviť, ako ‚svätá povinnosť‘ alebo ‚morálka‘ vyzerá. Pre tieto pojmy som tiež potrebovala predstavu, obraz. Vedela som však, že naši predkovia mali pre všetko, čo je v živote krásne, chvályhodné a pravdivé, nejaký obraz. Moja stará mama sa pred týmto obrazom vždy uklonila a povedala mi, že to je obraz toho, ktorý sa volal Kristus. Už len toto samotné meno som začala milovať, meno, ktoré sa pre mňa stalo jedinečnou skutočnosťou. Priznávam, že toto meno mi spôsobovalo veľkú radosť.“

Kým som ju počúval, prišlo mi na um, čo je napísané v liste Filipanom, že na meno Ježiš sa raz zohne každé koleno. Možno by sa antikristovi na istý čas aj podarilo zatemniť poznanie Boha a odstrániť ho zo sveta. No v samotnom mene ‚Kristus‘ sa ukrýva taká sila, že ľudí povedie opäť ku svetlu. Toho dňa našla táto ruská dôstojníčka Ježiša Krista. Zaplavila ju radosť, že ten, ktorého meno už milovala, teraz žil v jej srdci.

Ako 39-ročný bol Wurmbrand v roku 1948 zaistený a 14 rokov bol držaný v komunistických väzeniach, ktoré prežil len zázrakom. Počas troch rokov bol v izolácii na samotke v podzemí, kde väzni využívali na dorozumievanie Morseovu abecedu. Jedného dňa sa práve pomocou morzeovky od suseda v cele na druhej strane betónovej steny dozvedel, že je Veľký piatok. „Nato som na stenu v mojej cele,“ ako rozprával Wurmbrand neskôr, „klincom nájdeným na toailete vyryl slovo Ježiš.“ Za toto gesto jeho lásky ho na dva dni zatvorili do tzv. karceru – do tmavej kľetky širokej len 75cm, ktorá bola dookola obitá ocelovými hrotmi. V tejto tiesnivej polohe si evanjelický pastor spomenul na ustavičnú modlitbu srdca východnej cirkvi: „Pane Ježišu Kriste, Syn Boží, zmiluj sa nado mnou.“ A tak sa začal modliť a v rytme úderov srdca opakoval: „Ježiš, drahý Ženích duší, milujem Ťa.“

Prameň: Richard Wurmbrand, Gefoltert für Christus, Wuppertal 1974

Povedz mi svoje meno

Viac než tritisíc rokov uplynulo od čias, keď Jahve zjavil Mojžišovi svoje meno. Podobne v našej dobe zjavil Pán svoje meno aj profesorovi Royovi Schoemanovi, ktorý ako žid spoznal meno Boha – Ježiša.

*R*oy Schoeman sa narodil v roku 1951 na predmestí New Yorku v rodine židovských prisťahovalcov, ktorí ušli z vlasti pred nemeckým nacionálnym socializmom. Vo svojom svedectve Roy Schoeman priznáva: „*Na americké pomery som dostal prvotriednu židovskú náboženskú výchovu.*“ Vynikajúce vzdelanie mu poskytli prominentní ortodoxní rabíni, ktorí ho dokázali pre vieru nadchnúť až natolko, že sa začal pohrávať s myšlienkou vysťahovať sa do Izraela a tam študovať na jednej z vyšších ultraortodoxných židovských škôl, ktoré sú známe pod názvom ješiva a zvyčajne sa zároveň spájajú so zasväteným životom. Nakoniec sa predsa len rozhodol študovať matematiku a informatiku na renomovanej škole Massachusetts Institute of Technology (MIT). Jeho život prešiel radikálnou zmenou. „*Na začiatku som sa snažil udržať si nadšenie pre náboženstvo, čoskoro som si však osvojil typické správanie a spôsob zmyšľania študentov MIT.*“ Všetko muselo byť zrazu vedecky dokázateľné. Neexistoval neviditeľný, nadprirodzený svet. Po niekoľkých rokoch ukončil Roy Schoeman štúdium na prestížnej Harvardovej univerzite ako softvérový vývojár. Vďaka vynikajúcim výsledkom dostal na fakulte ponuku docentúry. S radosťou ponuku prijal, veď sa mu takto nepriamo sľubovala skvelá kariéra.

No očakávané šťastie sa nedostavilo. 15 rokov žil vo veľkom vnútornom napätí.

„*Tým, že som stratil kontakt s Bohom, stratil som i cit pre pravý zmysel a smer môjho života. Na každej križovatke som si zvolil cestu najmenšieho odporu, cestu, ktorá v očiach sveta sľubovala úspech. No s každým ďalším dosiahnutým cieľom rástol vo mne pocit stále väčšej prázdnoty a bezcennosti akéhokolvek úspechu. Približne po štyroch rokoch osobnej kariéry na Harvardovej univerzite som prepadol pocitu absolútnej márnosti a zbytočnosti, čo ma privádzalo takmer až k zúfalstvu.*“ Jediné, čo ho v tomto období tešilo, boli dlhé prechádzky v prírode.

Spadol som do neba

„*Na jednej zo svojich samotárskych prechádzok som dostal milosť, ktorá ma v mojom doterajšom živote najviac prekvapila. Stalo sa to začiatkom júna 1987 raz skoro ráno. Bolo to ešte pred svitaním a sprevádzal ma iba vtáčí spev. A zrazu som ‚spadol‘ do neba. Nepoznám iný, lepší výraz na to, čo sa so mnou stalo. Ocitol som sa v Božej prítomnosti. Zároveň som si uvedomil nekonečnú a celkom osobnú Božiu lásku. Potom som pred sebou uvidel celý svoj doterajší život. Bolo to, akoby som sa naň pozeral po smrti, lebo som uvidel všetko, z čoho som sa tešil, ale i to, čo som ľutoval.*

V jedinom okamihu som pochopil, že zmysel môjho života spočíva v poklone a službe môjmu Bohu a Pánovi. Pochopil som, že v každej chvíli mojej doterajšej existencie ma obklopovala a udržiavala jeho láska a že všetko, čo som doteraz urobil, má oveľa väčší účinok, než som si to uvedomoval.

Všetko, čo sa zatiaľ v mojom živote udialo, pripravil dobrotivý a milujúci Boh pre moju spásu. A bolo to pre mňa to najlepšie; zvlášť to, čo mi spôsobilo najväčšiu bolesť. Pochopil som, že v okamihu smrti budem najviac ľutovať premrhaný čas a premrhanú energiu, keď som si myslel, že som nemilovaný, a keď som robil niečo, čo v Božích očiach nemalo žiadnu cenu.

Vo svojom vnútri som dostal odpoveď na každú otázku, s jedinou výnimkou. Meno Boha, ktorý sa mi práve zjavil ako zmysel môjho života, zostalo predo mnou skryté. Nemohol to byť Boh Starého zákona, ktorého som si pamätal z detstva. Chcel som poznať jeho meno, aby som vedel, prostredníctvom akého náboženstva sa mu budem klaňať a slúžiť mu. „**Povedz mi svoje meno, prosím,**“ modlil som sa každý večer pred spaním, „je mi jedno, či sa voláš Budha a ja sa budem musieť stať budhistom, či sa voláš Apolón a ja sa stanem rímskym pohanom, alebo si Krišna a ja budem hinduistom, pokiaľ sa nevoláš Kristus a ja sa nemusím stať kresťanom.“

Odmietanie kresťanstva bolo v Royovi hlboko zakorenené už od detstva. Pre neho boli kresťania nepriateľmi. Tak ich vnímali aj mnohí iní židia, predovšetkým však – vzhľadom na holokaust – generácia jeho rodičov. Boh, ktorý však Royov postoj poznal, neodpovedal hneď na nástojčivú otázku: „Ako sa voláš?“

K keď sa vtedy, po spomínanom zážitku, vrátil mladý docent domov, zmenil sa mu celý život. Všetok svoj voľný čas začal tráviť hľadaním mena Boha, ktorý sa mu zjavil. Dúfal, že sa s týmto Bohom opäť stretne v prírode. Mohli by mu pomôcť hinduistickí a budhistickí spisovatelia? Nestalo sa tak! Po nich zostal iba nepokoj stále hľadajúceho človeka.

Presne rok po prvom zážitku Božej prítomnosti v jeho osobnom živote prišla k Royovi táto milosť opäť. Vo sne bol uvedený na isté miesto, kde sa stretol s najkrajšou ženou, akú doteraz videl. Bez toho, že by mu niekto napovedal, pochopil: Je to Mária! Vedel to i napriek tomu, že ako žid počas svojho doterajšieho života nepočul o Panne Márii skoro nič. Čistota a láska tejto krásnej ženy boli neopísateľné, mali zvláštne vyžarovanie a príťažlivosť. „Keď som sa zobudil, bol som do Márie beznádejne zaľúbený. Vedel som, že Boh, ktorý sa mi pred rokom zjavil, bol jej syn. A ja som teraz už netúžil po ničom inom viac, než po tom, aby som sa stal kresťanom.“ Boh i bez slov – tým najjemnejším a najdiskrétnejším spôsobom, aký sa len dá predstaviť – odpovedal Royovi na jeho otázku: „Moje meno je Ježiš. Som Mesiáš, na ktorého židia čakajú.“

Keď dnes profesor Schoeman rozpráva o svojej ceste do Katolíckej cirkvi, povzbudzuje všetkých poslucháčov, aby vyznali svojho Pána: „Ježiš je najväčším darom, ktorý ľudstvo mohlo dostať. Prišiel k zvyšku sveta cez židovský národ. Preto ho musíme dnes zvestovať všetkým ľuďom a židovskému národu vydať svedectvo o jeho existencii. Len cez Ježiša a jeho smrť na kríži sa dá vysvetliť zmysel utrpenia. Boli sme vykúpení iba v jeho mene; v mene Ježiš – Ješua – Boh zachraňuje.“

Prameň: <https://www.salvationisfromthejews.com/christversion.html>, svedectvo v anglickom jazyku

V mojom mene budú vyháňať zlých duchov

V Ríme 16. septembra 2016 zomrel vo veku 91 rokov svetoznámy exorcista P. Gabriele Amorth. Z poverenia svojho biskupa vykonával 30 rokov túto náročnú službu pre duše. Skúsenosti z tejto svojej zodpovednej činnosti zanechal zaznamenané s cieľom posilniť našu vieru a ochrániť nás pred Zlým.

„*D*nes veľká časť kňazov aj biskupov neverí v možnosť posadnutia. Dovoľia si dokonca verejne vyhlásiť, že peklo a diabol neexistujú. Tvárou v tvár rôznym uzdraveniam, ktoré Ježiš posadnutým ľuďom vykonal, vravia, že ide o výraz pochádzajúci z jazyka a kultúry vtedajšej doby, keď ľudí s obyčajnými chorobami považovali za posadnutých. Evanjeliá však veľmi jasne rozlišujú obidva prípady, keď Ježiš uzdravuje chorých a keď ich oslobodzuje od zlého ducha. Zmŕtvychvstalý Pán veľmi dôkladne odlišuje moc uzdravovať od moci vyháňať zlých duchov – aj jeho posledné misijné vyslanie znie takto: *„A tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenia: v mojom mene budú vyháňať zlých duchov ... na chorých budú vkladať ruky a tí ozdravejú“* (Mk 16, 17-18).“

„*O*slobodzovať duše sužované démonickými vplyvmi môžu nielen exorcisti menovaní biskupom, ale aj tí, ktorí veria v Ježišovo meno; tak ako to Pán Ježiš hovorí v evanjeliu. Vieme o mnohých svätých, ktorí prostredníctvom svojho hlbokého zjednotenia s Kristom vyhнали zlého ducha; ako napríklad sv. Benedikt, ktorý bol síce mníchom, ale nie kňazom alebo učiteľka Cirkvi svätá Katarína Sienská. Pretože vždy je to sám Pán Ježiš, kto poráža satana. P. Amorth mnoho tisíc ráz opakoval tieto slová: *„S rozochvením a bázňou prosebne vzývam tvoje meno, aby si mne, svojmu najnehodnejšiemu služobníkovi, keď si mi udelil odpustenie mojich hriechov, ráčil udeliť pevnú vieru a s istotou, že som verný tvojim nariadeniam, dal aj moc napadnúť tohto krutého zlého ducha... Nech pri tom pociťujem ochrannú moc tvojho ramena. O to ťa prosím v tvojom mene, Ježišu Kriste, Pane Bože náš...“*

„*V* mnohých rozhovoroch a kázňach, v rozhlase i v televízii objasňoval poslucháčom tento skúsený dušpastier skutočnú existenciu osoby Zlého a vystríhal ich pred vyvolávaním mŕtvych, navštevovaním veštcov a vykladačov kariet či rôznych liečiteľov a varoval ich, aby za žiadnych okolností nevstupovali do priameho styku so satanistickými sektami. *„Sily nepriateľa sú vždy tie isté, pretože diabol má stále rovnakú moc. To, čo narástlo do nebývalých rozmerov, súvisí s iným problémom. Sme to my, kto satanovi otvárame dvere dokorán. Všetky tieto skutočnosti ako mágia, okultizmus či špiritizmus, ale aj život v stave ťažkého hriechu otvárajú diablove dvere a démon má voľnú ruku a môže konať. Tolko ľudí dnes uctieva satana a zasväcuje sa mu! Démon sám osebe prístup k duši nemá. Do duše sa dostáva iba vtedy, keď mu ju človek dá a dovolí mu, aby ju obsadil.“*

P. Amorth rozlišuje dva protikladné typy osôb, ktoré sa stali obeťami démonov. Na jednej strane tie, ktoré sú posadnuté pre svoju lásku k Bohu, to znamená, že bez vlastného zavinenia sú obťažované

Zlým; až po stav, nazývaný zmierne posadnutie, ako to bolo napr. v prípade sv. farára z Arsu alebo sv. Miriam z Abellinu. Takto ale trpia aj ľudia, ktorí sa prekliatím stávajú nevinnými obeťami. Na druhej strane sú to tie osoby, ktoré moci démonov podľahli následkom svojich chýb, napr. dlhodobým zotrvávaním v ťažkom hriechu (ako Judáš) alebo okultnými praktikami. A práve preto, ako to učí P. Amorth, najdôležitejšie prostriedky v boji proti diablu sú: svätá spoveď, svätá omša, sväté prijímanie, eucharistická poklona, žalmy a modlitba ruženca. Až keď sa vyčerpali všetky tieto prostriedky, exorcista vyslovuje slová oficiálnych modlitieb, cieľom ktorých je v Kristovom mene vyhnať satana. „Vykonával som vyše 70 tisíc exorcizmov. Vždy vo mne vyvolali hlboký súcit, lebo som stretával ľudí s obrovským utrpením.“ Hoci je exorcizmus veľmi náročnou kňazskou službou, je to zároveň aj vďačná úloha, pretože kňaz zažíva, ako sú v Ježišovom mene „oslobodení ľudia, ktorých už ani lekári nedokázali uzdraviť.“

Prameň: Gabriele Amorth / Mario Tossatti, Spomienky exorcistu, Sali foto 2012
Gabriele Amorth, Exorcisti a psichiatri, Sali foto 2013

O pápežovi Jánovi Pavlovi II. vieme, že sa raz pri istom ťažkom prípade modlil exorcizmus. Bolo to 27. marca 1982. Mons. Alberti, arcibiskup zo Spoleta, priviedol k Svätému Otcovi posadnutú ženu Francescu F. Ján Pavol II. sa na toto stretnutie dobre pripravil. Trikrát sa pomodlil exorcizmus a zakaždým moc Zlého o čosi ustúpila. No satan sa musel celkom stiahnuť až vtedy, keď Svätý Otec povedal: „Zajtra odslúžim za teba svätú omšu.“ Satana definitívne porazila už len samotná zmienka o prítomnosti obetovaného Krista a jeho predrahej krvi.

Nepriateľ zahnaný na útek

*Z*a menom Ježiš sa ukrýva sám Boh, osoba bohočloveka s celou jeho všemohúcnosťou. Nemali by sme na to myslieť častejšie? Predovšetkým vtedy, keď okolo nás zúri boj v akejkoľvek podobe; či už vo veľkých vojnách a v prenasledovaní alebo vo všednom dni: v agresivite, roztržkách či v nepravosti.

Jedno je však isté: na strane toho, kto útočí, je v konečnom dôsledku vždy satan so svojimi prísluhovačmi. No isté je aj to, že všade, kde je s dôverou vzývané meno Ježiš, tam satan stráca svoju moc. Musí ustúpiť. Na bojisku zostáva útočník sám, už bez odvahy a bojovného ducha, čo v ňom démon podnecoval, a stáva sa, že často potom stráca silu, ba neraz je dokonca až sám vystrašený. Dobre to vidíme na príklade len 17-ročnej Jany z Arku (1412 - 1431), ktorá na Božiu výzvu viedla francúzsku armádu proti Angličanom, ktorí obsadili jej krajinu.

Pápež Benedikt XVI. na generálnej audiencii v roku 2011 prezradil jej tajomstvo: „*Meno Ježiš, ktoré naša svätica do poslednej chvíle svojho pozemského života opakovala, bolo akoby nepretržitým dychom jej duše. Bolo tlkotom jej srdca, stredobodom celého jej života.*“ Aby zabránila prelievaniu krvi, nepriateľa opakovane vyzývala: „*Kráľ Anglicka! V mene Božom, vráťte sa do svojej krajiny!*“ A dávala mu na vedomie: „*Boh to tak chce!*“ Odpoveďou bol len výsmech a opovrhnutie. Nato sa Jana z Arku odvážne postavila do čela francúzskej armády a viedla vojakov do boja; v plnej zbroji a v ruke s vlastnoručne zhotovenou štandardou, na ktorej boli ľalie a mená Ježiš a Mária. V presvedčení, že len zbožnému vojsku dá Boh zvíťaziť, posielala hrubých a drsných vojakov pred bojom na svätú spoveď a sväté prijímanie. A tak sa aj stalo. Kdekoľvek sa objavila jej zástava a kde bolo počuť jej volanie: „*V mene Božom, do boja!*“ – aj v tom najväčšom bojovom vírvaru či v prvých líniiach sa Angličanov zmocňoval strach a v panike utekali. Húfne dezertovali aj obávaní anglickí lukostrelci. Tak sa naplnilo Janino prorocké slovo: „*Ozbrojení muži budú bojovať v Božom mene a Boh im dá víťazstvo.*“ Zradená 19-ročná Jana, predaná a odovzdaná nepriateľom, prijala nakoniec rozsudok smrti, upálenie na hranici, ako svoju poslednú nevyhnutnú misiu. Po svätej spovedi si klakla, odpustila svojim nepriateľom, zrak uprela na kríž a z plameňov bolo počuť jej pomaly slabnúci, utíchajúci hlas a volanie „*Ježiš!*“ Srdce Jany z Arku, ktoré sa neskôr v popole našlo neporušené, hodili jej kati do rieky Seiny.

Prameň: Gisbert Kranz, *Sie lebten das Christentum*, Verlag Fr. Pustet, s. 293 ff.

Von z môjho domu!

Nasledujúce dva príklady – jeden z USA a druhý z talianskeho Ríma – nám ukazujú, ako sa dá aj vo všednom dni dnešnej doby zakúsiť moc Ježišovho mena.

*J*acquie Hagler v Lake City na Floride usporiadala 25. januára 2013 vo svojom dome spoločenské podujatie spojené s predajom šperkov. Medzi pozvanými sa zrazu objavil muž oblečený v čiernom a s maskou na tvári. Na 14 prítomných žien namieril zbraň a žiadal od nich peniaze a telefóny. Všetci

si najprv mysleli, že ide o nejakú atrakciu, ktorá patrí k programu stretnutia, a tak sa jedna zo žien dokonca dotkla útočnicovej zbrane a zažartovala: „*Veď to je len vodná pištoľ!*“ Ale až keď zlodej, ktorého neskôr identifikovali ako 24-ročného Lee Dericka, skríkol, že jednu z prítomných žien zastrelí, všetci okamžite pochopili: Tento to myslí vážne! Namiesto toho, aby sa so strachom rozutekali a poschovávali, hostiteľka Jacquie Hagler urobila čosi nečakané – postavila sa pred útočníka. Neskôr o tom rozprávala: „*V tom momente ma Pán naplnil odvahou. Ukázala som na vchodové dvere a povedala som mu: Nepoznám vás. V mene Ježišovom, von z môjho domu!*“ Napriek jej výzve útočník naďalej ohrozoval prítomné ženy. Nato ho Jacquie znovu vyzvala, aby odišiel. Keď ani na to nereagoval, začalo všetkých 14 žien z plného hrdla volať: „*Ježiš!*“ A znovu: „*Ježiš! Ježiš!*“ Ozbrojený muž zmätene pozeral ich smerom, otočil sa a dom rýchlo opustil. Jacquie dosvedčila: „*Nepozeral sa priamo na žiadnu z nás, skôr sa zdalo, akoby silne zasiahnutý hľadel na niekoho, kto stál pri nás. Som presvedčená, že to bolo práve volanie mena Ježiš, ktoré nás zachránilo. Kto ho volá v núdzi, tomu sa Pán ponáhľa na pomoc.*“ Aj Donna Bowen, ktorá tam bola so svojou 14-ročnou dcérou, potvrdila: „*Božia prítomnosť bola priam hmatateľná. On bol jednoducho tu! Ako by sa to inak mohlo takto skončiť!*“ O niekoľko hodín neskôr bol Lee Derick po ďalšom pokuse o krádež zadržaný. Jacquie Hagler však prisľúbila, že sa bude za Lee Dericka modliť, aby svoj život zmenil a stal sa kresťanom.

Prameň: <https://www.theblaze.com/news/2013/01/30/masked-gunman-flees-home-invasion-after-women-begin-chanting-jesus-name-get-out-of-my-house-in-the-name-of-jesus>

Craig Strickland, hovorca polície v Lake City, komentoval túto udalosť takto: „*Odvaha týchto žien a ich dôvera v Božiu pomoc bola neveriteľná! Aj keď nikoho nepovzbudzujeme vystupovať takto odvážne, tieto kresťanské ženy v Ježišovom mene urobili predsa len to, čo museli. To prevýšilo všetky modlitby, lebo tieto dámy vedeli jedno: V jeho mene je moc!*“

Vreckový nôž sa zatvoril

Začiatkom 90. rokov bývala v Ríme časť našich sestier Rodiny Panny Márie v blízkosti Vatikánu. Jedného slnečného jarného dňa si tri z nich spolu s milou návštevou zo Švajčiarska vyšli na prechádzku do blízkeho parku. Na túto prechádzku nikdy nezabudnú, ako o tom rozpráva sr. Francesca.

*N*ádherný park Villa Doria Pamphilj je u Rimanov veľmi obľúbený a väčšinou je tam vždy veľa rodín, študentov, bežcov a zalúbených párov. V to popoludnie tam bolo okrem nás na prechádzke len zopár ľudí. Nerušene sme sa rozprávali a boli sme veselé – až kým popri nás neprešli na mopede dvaja asi 15-roční mládenci. Zastavili pri jednom strome niekoľko metrov pred nami. Mala som pocit, že čakali na nás, a akosi ma to znepokojilo. Áno, dokonca mi prebehlo myslou, že teraz sa niečo stane. Nič som však nepovedala. Len čo sme prišli k tomu stromu, jeden z chlapcov rýchlo zoskočil z mopedu, prešiel popri ostatných sestrách a namieril si to priamo ku mne. Keďže sa to udialo veľmi rýchlo a ja som bola na kraji našej skupinky, ostatné si nič nevšimli. Kráčali ďalej a rozprávali sa, zatiaľ čo ma ten mládenec zozadu hrubo schmatol za rameno. Všetko sa udialo v zlomku sekundy! Náhlivo vytiahol niečo z vrečka nohavíc. Bol to vreckový nôž s ostrou čepelou. „*Má nôž,*“ zakričala som a zároveň z môjho srdca vyšlo: „*Ach, Ježiš, prečo? Čo*

si teraz odo mňa želáš?“ Intuitívne som sa od chlapca odvrátila a čakala som na prvé bodnutie nožom. Táto vnútorná pripravenosť bola milosťou, ktorú mi v tom okamihu Pán daroval. To som cítila úplne jasne. Až vtedy si aj ostatné sestry uvedomili vážnosť tejto situácie a rýchlo ku mne pribehli. Naša švajčiarska priateľka zvolala: „*Puť ju!*“ Moja spolusestra Birgitta spontánne niekoľkokrát za sebou nahlas zvolala: „*Ježiš! Ježiš! Ježiš, pomôž!*“

Pritom videla, ako ten chlapec zostal nerozhodne za mnou stáť. Cítila som, ako pomaly povolil zovretie, v ktorom ma držal, a potom ma pustil. Nožík zatvoril a vložil si ho naspäť do vrečka. Pokojne, akoby sa nebolo nič stalo, odkráčal naspäť k svojmu priateľovi, ktorý naštartoval moped, môj útočník nasadol a už ich nebolo.

Chcel si pred svojím kumpánom len niečo dokázať, alebo chcel naozaj bodnúť? Nech to bolo akokoľvek, to sa už nedozvieme. Keď sme sa všetci spamätali z preľaknutia, uvedomila som si, ako v tej chvíli Pán Ježiš ochránil nielen mňa, ale aj toho chlapca uchránil pred nešťastím.

Zoči-voči smrti

Mons. Dr. Geevarghese Mar Divannasios Ottathengil, biskup sýrsko-malankarského rítu z eparchie Battery v Indii, navštívil 1. júna 2006 ako pútnik Kaplnku Matky všetkých národov v Amsterdame. Mariánsky biskup slávil pri milostivom obraze svätú omšu a vo svojej kázni porozprával dramatický zážitok svojich indických kňazských spolubratov. Sr. Alessandrina si vzápätí po svätej omši všetko zapísala. Je síce pravda, že táto dojímavá udalosť sa stala už pred viacerými rokmi, ale aj tak nestratila nič na obsahu a význame. Veď to, čo sa vtedy v roku 1993 stalo v lietadle krátko po vzlietnutí zo štartovacej dráhy a spôsobilo, že viera všetkých „zostúpila z hlavy do srdca“, by sa mohlo stať aj dnes každému z nás, keďže žijeme v dobe, keď je cestovanie lietadlom pre všetkých dostupné a úplne bežné. Biskup rozpráva:

„**I**stá skupina indických misionárov, kňazi a laici, dávali v Nemecku duchovné cvičenia a boli na spiatocnej ceste do svojej vlasti. Na letisku vo Frankfurte stretli v odletovej hale skupinu mladých ľudí, ktorí chceli letieť do Indie ako turisti a stráviť tam dovolenku. Rozprávali sa s indickými misionármi, až kým nezaznela výzva pre pasažierov: nástup do lietadla! Každý sa teda usadil na svoje miesto a lietadlo štartovalo podľa plánu.

No už o niekoľko minút bolo počuť na úrovni ľavého krídla nezvyčajný zvuk a lietadlo začalo vibrovať. Po niekoľkých minútach zaregistrovali ten istý hluk a také isté vibrovanie aj na pravej strane. Medzi pasažiermi sa šírla panika, mnohí začali kričať, ozýval sa aj plač. Indickí misionári boli ticho a modlili sa. Keď po niekoľkých minútach vibrovanie neprestávalo a celé lietadlo sa už silno otriasalo, panika na palube sa stupňovala.

Uprostred tohto chaosu si mladí ľudia, ktorí sa vo Frankfurte rozprávali s kňazmi, všimli, že misionári ako jediní sedeli ešte stále pokojne a sústredene. V smrteľnom strachu a úzkosti sa mladí obrátili na misionárov a prosili ich: „*Čo máme robiť?*“ Na svoju otázku dostali odpoveď: „*Vzývajte meno Ježiš. Jednoducho sa modlite: Ježiš! Ježiš! Ježiš! Stále dookola: Ježiš!*“ A tak niektorí z mladých začali váhavo volať: „*Ježiš, Ježiš, Ježiš ...!*“ Ich volanie bolo stále hlasnejšie a postupne sa k nim pridávali aj ostatní cestujúci. A tak v tomto lietadle – priamo zoči-voči smrti – všetci nahlas volali: „*Ježiš! Ježiš! Ježiš!*“ Trvalo to určite celé dve, tri minúty.

Zrazu lietadlo tvrdo pristálo na zemi a po riskantnom núdzovom pristátí sa k slovu prihlásil pilot. Zjavne poznačený celou situáciou vysvetlil priebeh tých niekoľkých minút letu, ktoré boli pre všetkých také nebezpečné. Najprv vypovedal motor na ľavej strane lietadla a krátko nato aj na pravej strane. Ale to ešte nebolo všetko. Zrazu sa stratilo aj spojenie s vežou. Presne v tom čase, keď cestujúci vrúcne volali meno Ježiš, sa zrazu kontakt s vežou obnovil, ale len na asi 20 sekúnd. Ale to postačilo na to, aby pilot nahlásil, že lietadlo musí núdzovo pristáť. Tak mohlo teda lietadlo skutočne pristáť bez kolízie a iných škôd a životy cestujúcich boli zachránené.“

Na konci kázne biskup Geevarghese Mar Divannasios zdôraznil: „Tento príklad nám ukazuje, že viera nie je len záležitosťou vedomostí, ale predovšetkým skúsenosti. Viera sa musí dostať z našej hlavy do nášho srdca. Títo mladí ľudia, ktorí bezstarostne leteli do Indie, aby ako turisti spoznali ázijskú krajinu a jej kultúru, nadobudli nečakane hlbokú skúsenosť viery s Ježišom, keď z celej duše vzývali jeho meno.“